

AMERIKAN NEEKERIN POLIITTINEN KAYTTÄYTYMINEN MYRDALIN TUTKIMUKSEN JALKEEN

Louis C. Kesselman

Esitys perustuu prof. Kesselmanin (The University of Louisville, Kentucky, USA) esitel-
mään, jonka hän piti Valtiotieteellisen Yhdistyksen kuukausikokouksessa 14. 11. 1960.

Vuonna 1944 julkaistussa Amerikan neekeriväestöä koskevassa laajassa tutkimuksessa «*An American Dilemma*» Gunnar Myrdal piti neekeriin kohdistuvaa poliittista diskriminointia tärkeimpänä syynä neekerin alhaiseen asemaan nykyamerikkalaisessa yhteiskunnassa. Myrdal lähestyi ongelmaansa pääasiallisesti etelästä käsin, koska neekeriväestö oli keskittynyt Yhdysvaltojen eteläosiin ja koska diskriminointi oli tällä alueella mitä tyyppillisintä. Hän totesi, että neekerien poliittinen asema Yhdysvaltojen eteläosissa oli varsin vähän muuttunut viime vuosisadalta, jolloin heidät tehokkaasti estettiin käyttämästä äänioikeuttaan tai pitämästä virkaa.

Lähes kaikkia vanhempia menetelmiä neekerien estämiseksi käyttämästä äänestysoikeuttaan sovellettiin vielä vuonna 1944; näiden joukossa olivat äänestysvero, omaisuuteen, sivistystasoon tai luonteenominaisuuksiin kohdistuvat vaatimukset, sekä myös väkivalta ja uhkailu. Sen lisäksi on tiettyä menettelyä, niin sanottua «*White Primary*»a, käytetty ensimmäisen maailmansodan jälkeen entistä runsaammin osavaltiossa, jossa neekerien poissulkeminen esivaaleista on tehokkaasti rajoittanut heidän osallistumistaan tai valituksi tulemistaan itse vaaleissa. Näiden, niin vanhojen kuin uusienkin menetelmien päättäväinen käyttö on esimerkiksi sallinut vain 80—90 000 neekerin, eli noin 2 % äänioikeusiässä olevista Etelän neekereistä, osallistua vuoden 1940 presidentinvaaleihin.

Myrdalin tutkimus löysi vain niukalti rohkaisevia piirteitä Etelän neekerien keskuudesta. Väestö oli pääasiassa maaseutuväestöä ja keskittynyt yhteiskunnallisesti alempiin varallisuusluokkiin, ja hän tapasi siellä sekä heikkoa johtaja-ainesta että itse neekerien keskuudessa välinpitämättömyyttä poliittiseen toimintaan. Milloin kiinnostusta poliittiseen toimintaan esiintyi, sitä rajoitti pelko kostotoimenpiteistä enemmistöisen valkoihoisen väestön taholta.

Kuitenkin Myrdal löysi Etelässä piirteitä, jotka saattoivat merkittävästi-
kin kehittää neekerien asemaa tulevaisuudessa. Teollistuminen siihen liitty-

vine lieveilmiöineen, siirtyminen asutuskeskuksiin sekä ammattijärjestöt saattoivat lisätä neekerien oikeuksia. Liittovaltion hallituksen taloudelliseen ja yhteiskunnalliseen hyvinvointiin tähtäävä politiikka, joka alkoi Rooseveltin New Deal-ohjelmalla 1930-luvulla, nostatti neekerien asemaa, ja yhteiskuntataloudelliset diskriminoinnit muuttuivat. Myrdal piti toista maailmansotaa demokratian edistäjänä, koska sodan luonne teki rodullisesta diskriminoinnista kansallisen — jopa kansainvälisenkin tekijän. Hän aavisti merkittäviä uudistamisen oireita lisääntyvän vapaamielisemmän suuntauksen ansiosta ja hän löysi myös orastavaa neekerijohtajuutta, joka pyrki kasvattamaan neekerien kiinnostusta poliittiseen toimintaan.

Kuten Myrdal aivan oikein ennusti, on Etelän neekerien poliittinen asema toisen maailmansodan jälkeen parantunut — tosin asteettain mutta silti taasisesti. Arvioiden mukaan oli rekisteröityjä äänioikeutettuja neekereitä Etelässä vuonna 1940 vain 150 000, mutta heidän lukumääränsä nousi vuoteen 1956 mennessä 1 238 000. Tämä merkitsi 229 400 äänioikeutettujen määrän kasvua niistä 1 008 614 rekisteröidyistä äänioikeutetuista vuonna 1952, joka määrä puolestaan merkitsi 413 600 suuruista kasvua rekisteröidyistä (595 000) äänioikeutetuista vuonna 1947. Vaikka kasvu on siis ollut verraten runsasta, niin vuonna 1956 oli äänioikeusikäisistä neekereistä rekisteröity ainoastaan 25 %, ylä- ja alarajojen ollessa 37.6 % Floridassa ja 4.1 % Mississippissä.

Laillisten äänestysedellytysten kiertämisen menetelmät ovat Etelässä nyt muuttumassa ja tulossa tänään merkitykseltään vähemmän tehokkaiksi. Neekerien poissulkeminen esivaaleista on Korkeimman oikeuden päätöksen johdosta lakannut, ja väkivallan tai uhkailun käyttö on liittovaltion poliisi-voiman puuttumisen ansiosta suuresti supistunut. Myös äänestysveron käyttö äänioikeuden käyttämisen edellytyksenä on vähentynyt. Niistä alunperin yhdestätoista osavaltioista, jotka aikaisemmin vaativat maksua merkinnästä äänioikeutettujen rekisteriin, on tänään vain viisi jällellä: nimittäin Alabama, Mississippi, Texas ja Virginia. Mutta näissäkin osavaltioissa rassittaa äänivero tänään neekeriä vähemmän kuin aikaisemmin, koska dollarin arvo on laskenut ja tulot neekerien keskuudessa nousseet.

Nykyään käytetään Etelässä ovelampia keinoja neekereiden estämiseksi äänestämästä. Rekisteröintimenettelyt ovat neekerien kohdalla paljon ankarimmat kuin valkoihoisen kohdalla. Vuonna 1956 Alabamassa suoritettu tutkimus paljastaa mm. seuraavia diskriminointimenetelmiä: 1) Neekerit kertoivat täyttäneensä rekisteröintiin liittyvät kyselylomakkeet kolme tai neljäkin kertaa, eikä heille siitä huolimatta lähetetty todistusta rekisteriin merkitsemisestä; 2) Neekerit mainitsivat, ettei heitä autettu lomakkeiden täyttämässä vaikka näin meneteltiin valkoisten kohdalla; 3) Neekerit joutuivat kauan jonottamaan rekisteröintilautakunnissa ja heidän rekisteröintiään hidastettiin kaikin tavoin; 4) Toisinaan sulkivat rekisteriviranomaiset lautakuntansa neekerijoukon lähestyessä, ja esimerkiksi Maconin vaalipi-

rissä toimi rekisteröintilautakunta kunnes kaikki äänestyksestä kiinnostuneet valkoiset olivat tulleet rekisteröidyiksi ja lopetti sitten — näin meneltiin esimerkiksi vuonna 1956, jolloin vaalipiirissä ei löytynyt äänioikeutettujen enemmistölle äänestysrekisteröintiä presidentin valitsijamiesvaaleissa; 5) Neekereiltä saatettiin kieltää rekisteröinti erilaisista mielivaltaisista syistä, sellaisista kuin etteivät he esimerkiksi tienneet eronneiden puolisoidensa tarkempia osoitteita tai eivät tienneet ikäänsä vuosissa, päivissä ja kuu-kausissa, tai eivät kyenneet esittämään valkoisia suosittelijoita. Tällaista menettelyä on havaittu myös toisissa osavaltioissa syvällä Etelässä.

Väkivallan ja uhkailun merkityksen vähetessä on mielivaltaisesti toimeenpantu sivistyksen tai lukutaidon koe nykyään tärkein keino, jolla neekerin äänestämistä rajoitetaan. Useimmissa Etelän osavaltioissa on paikallisella rekisterilautakunnalla pitkälle ulottuva valta lukutaidon koemääräysten soveltamisessa. Pohjois-Carolinassa se saattaa esimerkiksi vaatia rekisteröintiä pyytävältä, että hän jäljentää pitkiä lainauksia perustuslaista, joko kirjasta suoraan tai sanelun perusteella. Monet neekerit protestoivat etenkin sanelua vastaan, koska rekisteriviranomainen lukee erittäin nopeasti tai on valinnut erityisen vaikean perustuslain kohdan. Eräskin Pohjois-Carolinassa koulunsa menestyksellä läpäissyt neekeri kertoi yrittäneensä vuonna 1956 tulla rekisteröidyksi, mutta se evättiin koska hän ei kyennyt kirjoittamaan erästä perustuslain kohtaa ulkomuistista. Eräät rekisterilautakunnat, jotka ovat halunneet evätä neekerien pääsyn rekisteriin, ovat vaatineet esimerkiksi tämäntapaisten termien tulkintaa kuten «itsevalta», «säädettyssä järjestyksessä», «laissa määrätty» jne. Vastaukset eivät useinkaan «tydydytä» rekisteriviranomaisia. Epäasiallisia kysymyksiä, kuten esimerkiksi «Milloin astui perustuslain 10. kohta voimaan?» tai «Milloin Oklahoma julistettiin valtioksi?» on esitetty aivan äskettäin. Entinen valtionsyyttäjä Herbert Brownell ilmoitti vuonna 1957, että Mississippissä tiedusteltiin neekereiltä eräässäkin lautakunnassa: «Montako kuplaa löytyy saippuapalassessa?», tämä lukutaidon osoituksena.

Tästä huolimatta on neekerien äänioikeuden käyttäminen Etelässä noususuunnassa. Siirtyminen maaseudulta, jossa syrjintä on voimakkainta, taloudellisen aseman parantaminen ja sivistystason nousu ovat kaikki edistäneet neekerien äänestyskelpoisuutta. Georgian osavaltio tarjoaa tyypillisen esimerkin väestötiheyden ja taloudellisten yhteiskuntatekijäin merkityksestä neekerien poliittisessa käyttäytymisessä. Niissä osavaltion 157 vaalipiirissä, joissa on äänioikeuskäistä neekeriväestöä, vaalikelpoisia ja rekisteröityjä neekereitä on keskimäärin vain 25 %.

1) Georgiassa on selvästi todettavissa, että mitä enemmän neekereitä on suhteessa väestöön, sitä alhaisempi on neekerien rekisteröintiprosentti. Vaalipiireissä, missä neekeriväestön suhteellinen osuus on pienempi kuin koko osavaltiossa, 69 % osoittaa neekereitä rekisteröidyksi yli osavaltion keski-

määrän; kun taasen 68 % niistä vaalipiireistä, missä neekeriväestön suhteellinen osuus ylittää osavaltion keskimäärän, on neekerirekisteröinti vastaavasti keskimääräisen alapuolella. Tämä korrelaatio on eritoten havaittavissa sellaisissa vaalipiireissä, joissa on neekerienemmistö — näistä lankeaa 80 % keskimääräisen neekerirekisteröinnin alapuolelle.

2) Vain 36 % niistä Georgian vaalipiireistä, joissa väestö on vähenemässä, ylettyy neekerirekisteröinti keskimääräiseen, kun puolestaan 65 % vaalipiireistä, joissa väestö kasvaa, on neekerirekisteröinti keskimääräisen yläpuolella. Väestötiheyden väheneminen yleensä merkitseeikin, ettei kyseessä oleva vaalipiiri tarjoa riittäviä taloudellisia tai yhteiskunnallisia edellytyksiä.

3) Taloudellisen tekijän merkityksestä mainittakoon, että niissä Georgian osavaltion vaalipiireissä, missä keskimääräinen ansiotulo on yli osavaltion keskimääräisen ansiotulon, on 61 %:ssa runsaasti rekisteröityjä neekereitä, kun taasen niissä vaalipiireissä, missä keskimääräinen ansiotulo on alle osavaltion tason on vain 35 %:ssa runsaasti rekisteröityjä neekereitä.

4) Georgiassa on selvästi havaittavissa suuntaus siitä, että neekerirekisteröinti kasvaa teollistuneissa vaalipiireissä, mutta vähenee maatalousvaltaisissa vaalipiireissä. Vaalipiireissä, missä maatalouden ansiotulot ylittävät teollisuuden ansiotulot, on 37 %:ssa korkea neekerirekisteröintiprosentti, kun taasen vaalipiireissä, missä teollisuuden ansiotulot ylittävät maatalouden ansiotulot on 58 %:ssa korkea neekerirekisteröintiprosentti.

5) Vuokramaan omistuksen ja rekisteröinnin välillä on havaittavissa selvää riippuvuutta. Georgian maatalousvaltaisissa vaalipiireissä, missä vuokraamaomistuksessa olevat viljelmät ylittävät osavaltion keskimäärän, on 34 % korkea rekisteröintimäärä, kun vaalipiireissä, joissa vuokramaan omistus on alle osavaltion keskimääräisen, on 63 % korkea rekisteröintimäärä.

6) Georgian tilastot valaisevat myös sivistystason ja poliittisen elämän osanoton keskinäistä riippuvuutta. Vaalipiireissä, missä neekerien koulunkäynti on yli osavaltion keskimäärän on 89 %:ssa myös korkea neekerirekisteröintimäärä, kun sitä vastoin ainoastaan 37 %:ssa niissä vaalipiireissä, joiden neekerien sivistystaso on alle osavaltion keskimäärän, on korkeita rekisteröintimääriä.

Laajalti levinnyt välinpitämättömyys äänestämiseen neekerien keskuudessa, jonka siis jo Myrdal totesi, on myös niissä eteläosissa, missä äänestämisen on sallittua, neekerien poliittisen käyttäytymisen hidastava tekijä. On tosin rekisteröintilautakuntia, jotka kohtelevat neekereitä hyvin ja yrittävät auttaa heitä jopa enemmänkin kuin laki edellyttäisi, ja on alueita missä valkoihoiset suorastaan yllyttävät neekereitä äänestämään, ja joissa ehdokkaat myös tarvitsevat neekeriääniä, mutta he kohtaavat kuitenkin pyrinnoilleen välinpitämättömyyttä neekerien taholta. Kukaan ei tiedä missä määrin eristäytyneeksi joutuminen on heikentänyt aloitekykyä ja yhteiskunnallisten asioiden harrastamista. Oltuaan niin monet vuodet vailla kaikkia kansa-

laisoikeuksia ja oltuaan eristettyjä politiikasta, eivät neekerit pystyne käden käänteessä kehittämään keskuudestaan voimakasta yhteiskunnallista ja poliittista vastuuntuntoa. Sen lisäksi ei pelko fyysisestä tai taloudellisesta painostuksesta ole vielä täysin kadonnut alueilta, missä vasta hiljattain on siirretty vapaamielisempään politiikkaan.

Etelän neekerin johtajuus on poliittisten oikeuksien taistelussa suuresti muuttunut niiltä ajoilta, jolloin Myrdal suoritti tutkimustaan. Neekerijohtajat ovat tulleet yhä enemmän tietoisiksi siitä, että äänioikeuden tehokas käyttö voi edistää neekerin yhteiskunnallista asemaa Yhdysvalloissa. *The National Association for the Advancement of Colored People* on harjoittanut määrätietoista ja systemaattista toimintaa sekä osavaltioissa että vaalipiireissä rohkaisten neekereitä äänestämään. Monet valtiolliset ja paikalliset järjestöt johtavat kansalaiskouluja neekereiden äänestys-oikeuden saavuttamiseksi, toiset nimeävät ehdokkaita ja hankkivat neekereille kuljetusmahdollisuuksia vaalipäivinä äänestysalueille. Myös monet opettajat, virkamiehet ja nais- sekä miespuoliset liikemiehet tekevät hiljaisuudessa henkilökohtaisesti uhrautuvaa työtä. On kuitenkin toisaalta myös sellaisia vaalipiirejä, missä neekereillä ei ole mitään keskitettyä poliittista johtoa. Aivan viime vuosina on jopa eristäytymistä suosivat liittoutumat, kuten esimerkiksi Valkoisten Kansalaisten Neuvostot (*White Citizens Councils*) harjoittaneet taloudellisten ja toisenlaisten aseiden turvin voimakasta nekerijohtajien painostamista.

Kuten Myrdal ennusti, on liittovaltion hallituksesta tullut tärkein tekijä neekerien taistelussa poliittisten oikeuksiensa puolesta. Missä kansalliset tuomioistuimet ja hallintoviranomaiset aikaisemmin ovat vältäneet rodullisen tasavertaisuuden pakottamista Etelässä, maan pohjoisosien neekerien poliittisen vallan kasvu, Etelän pienentyminen vaalialueena, ja kansallisen hallituksen ristiriitaiset pulmat kansainvälisissä kysymyksissä (johtuen rodullisen diskriminoinnin julkisuudesta) ovat yhdessä johtaneet entistä tehostetumpaan toimintaan ja aiemmin horrostilassa olleiden perustuslaillisten kansalaisoikeuksien voimistumiseen. Toisen maailmansodan jälkeen ovat kansalliset tuomioistuimet antaneet ratkaisevia iskuja tiettyjen alueiden poliittiselle diskriminoinnille, mm. mainittuja «White Primaries» ynnä useita mielivaltaisia lukutaidon määrittelyä vastaan. Liittovaltion oikeusministeriö on viime vuosina harjoittanut tiivistä ja tuloksellista tutkimusta väitetyissä kansalaisoikeuksien loukkaamisen jutuissa. Vuonna 1957 kongressi hyväksyi ensimmäisen kansalaisoikeuksia koskevan lain lähes sataan vuoteen. Tämä laki tarjoaa Yhdysvaltojen yleiselle syyttäjälle mahdollisuuden nostaa kanne estääkseen rotuun tai ihon väriin perustuvaa äänestys-oikeuden diskriminointia. Sama laki asetti myös Yhdysvaltoihin Kansalaisoikeuksien Komission (*Civil Rights Commission*) suorittamaan tutkimuksia ja hillitsemään poliittista diskriminointia valtakunnassa. Joskaan mainittu laki ei

voimassaolonsa kolmena ensimmäisenä vuonna ole saattanut yhtään neekerii yleisen syyttäjän toimesta äänioikeutetuksi, merkitsee se kuitenkin liittovaltion hallitukselle menestyksellistä puuttumista paikallisiin diskriminointeihin. Vuonna 1960 tämä laki laajennettiin oikeuttamaan liittovaltion asettamaan rekisteriviranomaisia rekisteröintitehtäviin kaikkialle liittovaltion vaaleissa, missä kansalaisilta on rodullisista syistä evätty äänioikeus sekä saattamaan lailliseen edesvastuuseen sellaiset paikalliset rekisteriviranomaiset, jotka menettelevät mielivaltaisesti äänioikeuden antamisessa.

Näin siis Etelän poliittinen diskriminointi on joutunut toistuvien hyökkäysten kohteeksi ja uusia hyökkäyksiä on edelleen odotettavissa. Samalla on myös tapahtunut perääntymistä. Yhdysvaltojen Korkeimman oikeuden päätös vuodelta 1954 lakata soveltamasta rodullista diskriminointia kunnallisissa kouluissa aiheutti monen Etelän valkoisen kohdalta jyrkkiä vastalauseita, he jopa muodostivat järjestöjä tämän päätöksen voimaansaattamisen estämiseksi. Samat järjestöt ovat myös tehneet kaikkensa voidakseen estää kehitystä suuntautumasta neekereiden poliittista tasavertaisuutta kohti. Etelän vapaamieliset ovat olleet pääasiassa vaiti tällä aikaa, menetellen siis päinvastoin kuin mitä Myrdal oli olettanut. Ammattijärjestöt ovat myös pettäneet niille asetetut toiveet siinä suhteessa, etteivät ne ole ryhtyneet neekerien voimakkaiksi puolestapuhujiksi Etelässä. Itse asiassa ovat monet Etelän ammattiyhdistyksistä joutuneet eristäytymistä kannattavien valtaan. Kaikesta huolimatta on «Etelän elämäntapa» kuitenkin hitaasti mutta varmasti muuttumassa.

Ehkäpä merkittävin viime sukupolven edistyksen oire on ollut neekerien kiihtyvä muuttoliike pohjoiseen. Vuonna 1900 eli 3/4 neekeriväestöstä maatalousvaltaisessa Etelässä; vuonna 1961 elää lähes puolet 10 miljoonasta äänioikeuskäisistä neekereistä niissä 40 osavaltiossa, joissa on vähäisiä tai ei lainkaan äänioikeuden rajoituksia. New Yorkissa on enemmän äänioikeuskäisiä neekereitä (761 000) kuin missään Etelän osavaltiossa; enemmän Illinoisin osavaltiossa kuin Mississippin osavaltiossa; enemmän Pennsylvaniassa kuin Etelä-Carolinassa; enemmän Ohiossa ja Michiganissa kuin Arkansissa ja Virginiassa.

Tämän siirtoliikkeen poliittinen merkitys käy selväksi kun todetaan, että neekerit muodostavat enemmän kuin 4.5 % väestöstä 25 osavaltiossa, niistä on kokonaista 14 Pohjoisessa. Näillä osavaltioilla on yhteensä 261 valitsijamiesääntä, eli vain 8 vähemmän kuin mitä tarvitaan presidentin valitsemiseen. Edelleen, vuonna 1958 oli kaikkiaan 35 vaalipiiriä Etelän ulkopuolella, missä neekerit muodostivat enemmän kuin 10 % väestöstä. Lisääntynyt kiinnostus kansalaisoikeuksia kohtaan presidentin valitsijamiesehdokkaiden ja kongressiin pyrkivien keskuudessa on huomattavassa määrin mahdollistuttanut neekerien toiminnan vaa'an kielenä, kuten he niin monissa Pohjoisen osavaltioissa tekevät.

Mutta mitä neekeri on tehnyt äänioikeudellaan sen vihdoin saatuaan? Tästä on saatavissa vain hajatietoja paikallisiin olosuhteisiin perustuvista tutkimuksista, joten yleistäminen on vielä vaikeata. Joka tapauksessa voidaan näiden tutkimusten perusteella todeta, että

1) Pohjoisosien neekerit osallistuvat aktiivisemmin vaaleihin kuin eteläisten osien, niissäkin tapauksissa jolloin se jälkimmäisille on sallittua, koska ensinmainitut ovat korkeammalla yhteiskunnallisella ja taloudellisella tasolla, koska sivistyksen ilmapiiri on Pohjoisessa edistyksellisempää, ja koska Pohjoisen puolueiden välillä raivoaa ankara kamppailu neekerien äänistä.

2) Pohjoisessa neekerit jäävät äänestyksessä jälkeen muusta väestöstä vain vähän, mutta osallistuvat todennäköisesti vaaleihin vilkkaammin kuin heidän omaan sosiaalis-taloudelliseen ryhmäänsä kuuluvat valkoihoiset. Ja tärkeänä tekijänä on myös jälleen huomattava kilpailu neekeriäänistä, joka ilmenee erivapauksien tarjoamisessa ja nekerijohtajien houkuttelemisessa äänestyksen järjestämiseksi omille ryhmilleen.

3) Neekerien on eräässä kirjoittajan tutkimuksessa voitu todeta äänestävän väestön keskimäärää innokkaammin sellaisten ehdotusten puolesta, jotka tarkoittavat perustuslainmuutoksia, julkisten ja kunnallisten laitosten rahoittamista tai verotuksen lisäämistä koulutarkoituksia varten. Tämä merkitsee tietenkin, että monet nekeriäänestäjistä kannattavat sellaisia edistyksellisiä tavoitteita, jotka tavalla tai toisella tulevat nekeriväestön hyväksi.

4) Neekerit äänestävät yhtenä ryhmänä kun on kysymys heille nimenomaan vähemmistöryhmänä tärkeästä seikasta. He eivät ole sen paremmin alttiita kannattamaan tai vastustamaan ryhmää kuin nekään, jotka ivahuudoin vastustavat «valkoihoisten ylivoimaisuutta» — kaikki ryhmät ovat näet taipuvaisia äänestämään puoluetta tai ehdokasta vastaan, joka houkuttelee heitä erilliseen hyökkäykseen. Ellei rotuseikoista ole kysymys, jakaantuvat neekerien antamat äänet usein toisella tavalla kuin muun väestön antamat äänet. Sitä vastoin neekerin ollessa ehdokkaana, hän saa yleensä useimmat neekerien äänistä. Kaikki nykyisessä kongressissa olevat neljä nekeriä ovat tulleet valituiksi neekerialueilta, kuten laita on myös useimpien paikallisten ja hallinnollisten nekerivirkamiesten kohdalla. Toisinaan neekerien äänet saattavat jakautua, näin tapahtuu jos molemmat puolueet esittävät oman nekeriehdokkaansa. Mutta on myös toisaalta usein mahdollista, ettei nekeriehdokas saa rotuveljiensä enemmistön kannatusta, näin silloin jos hän on huonomaineinen tai kuuluu puolueeseen, jolla ei ole kannatusta alueen nekeriväestön keskuudessa. Tällöin neekerit kannattavat enemmän valkoista ehdokasta kuin omaa rotuveljeään.

5) Nekeriäänestäjät välttävät voimakkaasti radikaaliin puolueisiin lukeutumista. Huolimatta kommunistien pyrkimyksestä saada neekerien kannatusta nimittämällä nekeriehdokkaita tai antamalla rodullisille intresseille runsaasti sijaa ohjelmassaan, neekerit eivät yleensä ole tukeneet tätä

puoluetta. Historiallisesti katsoen Yhdysvaltojen neekeri on poliittiselta mielipiteeltään konservatiivi, ja hän pyrkii löytämään olojensa kohentamista vallitsevan poliittisen tai taloudellisen järjestelmän sisältä eikä sen ulkopuolelta. Kuitenkin on nuoremman neekeripolven keskuudessa jo havaittavissa tyytymättömyyttä tähän melko hitaaseen tasavertaisuuden tavoittamiseen. Tämä levottomuus on saanut ilmauksensa mm. joukkoliikkeinä, jotka nyt taistelevat Etelässä saarron ja lahkon keinoin eristäytyneeksi joutumista vastaan. Toistaiseksi tämä pyrkimys ei ole vielä toteutunut puolue-elämässä, mutta mikäli nykyinen kehitys jatkuu se epäilemättä johtaa siihen, että olemassa olevat puolueet pakotetaan puuttumaan nykyistä tehokkaammin Amerikan vähemmistöön kuuluvien kansalaisoikeuksien kysymyksiin.

6) Neekerit osoittavat lisääntyvää puoluekannan liikkuvuutta. Sisällissodasta vuoteen 1936 neekerit olivat valtaenemmistöltään republikaaneja ja kiitolliset Lincolnin vapauttamisjulistuksesta, silloinkin kun tämä ei enää vastannut heidän sosiaalisia tai taloudellisia olojaan. Vielä niin myöhään kuin vuonna 1931 oli esimerkiksi Louisvillen (Kentucky) 26 434 rekisteröidystä neekeristä vain 129 demokraatteja. Rooseveltin New Deal, joka pyrkimyksessään nostattaa alemman väestön kolmasosan elintasoja toi taloudellista hyötyä aliravitulle neekeriväestölle, päätti republikaanien pitkän monopolikauden.

Vuoden 1936 presidentin vaaleista alkaen oli todettavissa neekerien taasaista siirtymistä demokraattien leiriin. Vuonna 1940 52 % Chicagon neekereistä äänesti demokraatteja, ja vuonna 1952 oli tämä prosenttimäärä noussut 75:een. New Yorkin Harlemista, Detroitista, Bridgeportista, Clevelandista ja muilta Pohjoisen neekerialueilta saadut tiedot kertoivat vuonna 1952 80—90 % suuruisesta demokraattienemmistöstä neekereiden omissa vaali-piireissä Eisenhowerin loistavasta vaalivoitosta huolimatta. Neekerit muistivat yhä demokraattista puoluetta «köyhän miehen» puolueena, siten vaalien Franklin Rooseveltin kylvämää hedelmää. Sellaiset tekijät kuten Pohjoisen ehdokkaiden ammattijärjestöt, Pohjoisen demokraattisten johtomiesten tunnettu vapaamielisyys ja suurten kaupunkijärjestöjen mahdollisuudet tarjota neekereille poliittisia tai muita työtilaisuuksia vaikuttivat ja lujittivat suuresti demokraattien vaikutusvaltaa neekerien keskuudessa. Etelässä demokraattinen puolue ei ole päässyt tällaisiin tuloksiin, sillä Etelän neekerit ovat eristetympiä teollistumisesta, ammattijärjestöistä, liikenneyhteyksistä ja muista voimista, jotka ovat johtaneet heidän veljensä Pohjoisessa liittymään demokraatteihin heidän etsiessään olojensa vakiinnuttamis- ja kohentamismahdollisuuksia Yhdysvalloissa.

Vuoden 1956 presidentinvaaleissa republikaanit saivat 20 % enemmän ääniä kuin vuonna 1952, ehkä juuri demokraattisten valitsijamiesehdokkaiden äänimäärän supistumisesta johtuen. Äänestystulokset Pohjoisten kaupun-

kien neekerialueilla osoittivat noin 23 000 suuruista äänen lisäystä Eisenhowerille, mutta kokonaista 119 000 äänen vähenemistä Stevensonille vuoteen 1952 verrattuna. Vielä suurempi oli siirtymä Etelän neekerien keskuudessa; republikaanien saamat neekeriäänet osoittivat kasvua Etelän eräissä kaupungeissa seuraavasti: New Orleans, 13.4 %; Memphis, 26,8 %; Jacksonville, 40.7 %; Norfolk, 49.8 %; Richmond, 50.2 %; ja Atlanta, 54.1 %. Republikaanit saivat vaalivoiton 43:ssa seitsemän Etelän osavaltion 52:ssa vaalipiirissä republikaanien oman vaalitutkimuslaitoksen tietojen mukaan.

Tämä tutkimuslaitos (*Republican National Committee*) oli nopeasti huomaava, että republikaanien vaalivoitto saavutettiin alueilla, joilla republikaanien kannatus oli vähäistä ja jossa useimmat neekerit eivät äänestäneet sekä jossa neekerien suhteellinen osuus väestöstä oli laskemassa. Sama tutkimuslaitos on tehnyt seuraavat huomiot niistä syistä, joista vaalivoittojen vaihtelut johtuvat:

«Yleisesti katsoen näyttää siltä, että missä paikallinen demokraattinen puolue on antanut tunnustusta neekereille ja missä demokraattinen puoluejohto on kannattanut neekerijohtajille suotuisaa vaaliohjelmaa, republikaanien vaikutus on ollut tuntuva. Näissä tapauksissa (suurissa kaupungeissa) republikaanien saavuttamat äänimäärät nousivat neljännekseen tai kolmannekseen koko äänimäärästä, ja se merkitsi 5 % suuruista osuuden lisäystä vuoden 1952 presidentinvaaleihin verrattuna.

Missä toisaalta neekereillä ei ole asemaa demokraattisessa puolueessa tai yhteyttä demokraattisten johtajiin, tai nämä vastustavat kansalaisoikeuksien laajentamista, eristäytyneisyyden poistamista tai muita neekerien toivomia uudistuksia, on havaittavissa päinvastaista kehitystä.»

Yhdysvaltojen poliittiset puolueet ovat selvästi alkaneet uskoa, etteivät ne voi enää suhtautua sokeasti nekeriin äänestäjänä, vaan niiden on palveltava neekerien ryhmäetuja, jos haluavat tämän äänestäjäkunnan kannatuksen.

Vuoden 1960 presidentinvaalien tulokset ovat vielä liian tuoreet yksityiskohtaisemmin tulkittaviksi. Kuitenkin voidaan jo nyt todeta, että republikaanien vaalivoitto vuodelta 1956 on kääntynyt tappioksi, sekä että neekerialueilla oli jälleen voimassa suhde 3 : 1 demokraattien hyväksi useissa maan vaalipiireissä. Republikaanien puheenjohtaja Thruston Morton on myöntänyt, että neekerien muutos äänestyskäyttäytymisessä toi Kennedylle hänen voittonsa. Esimerkiksi Illinoisissa oli vähintään 350 000 nekeriäänestäjää, joista Kennedy sai yli 10 000 nekeriääntä, ja Michiganissa oli 225 000, joista Kennedy sai 50 000 nekeriääntä.

Etelän vaalitulosten tarkastelu osoittaa, että demokraattien vaalivoitto vuonna 1960 oli lähes kaksinkertainen vuoteen 1956 verrattuna. Baltimoren ja Marylandin vankkoissa neekerikeskuksissa antoi 48.1 % neekereistä

äänensä vuonna 1956 Stevensonille, mutta jo 74.4 % vuonna 1960 Kennedylle. Memphisin neekerialueella (Tennessee) äänesti Stevensonia vuonna 1956 vain 36.2 %, mutta Kennedyä jo 67.7 %. Kahdeksan neekerialuetta Atlantassa (Georgiassa), jotka olivat antaneet Stevensonille lainhan 14.8 % kannatuksen, antoivat Kennedylle kokonaista 41.9 % kaikista äänistään. Monta selitystä on yritetty löytää tälle demokraattien vaalivoitolle: Kennedyn henkilökohtainen vetoisuus, Eisenhowerin luopuminen (henkilö joka suuresti on neekerien suosiossa), tyytymättömyys republikaanien vähäisiin edesottamuksiin kansalaisoikeuksien laajentamiseksi sekä neekerien taloudellisten häiriötekijöiden vaikutus. Olipa syy missä tahansa, on selvää, että neekerien äänet merkitsivät tärkeitä tekijää Kennedyn vaalivoitossa, ja se on puolestaan tehostamassa tämän roturyhmän merkitystä tulevissa poliittisissa vaaleissa.

Yhteenvedona Amerikan neekerien poliittisesta käyttäytymisestä voidaan sanoa, että toisen maailmansodan jälkeen ovat neekerien äänestysmahdollisuudet kasvaneet Etelässä, ja Pohjoisessa ovat neekerit keskittyneet avainvaltioihin; tällöin poliittisten puolueiden on tavalla tai toisella ostettava neekerien äänet tulevissa vaaleissa. Samalla voidaan tähänastisten kokemusten nojalla todeta, että neekerit tulevat äänestämään muun äänestäjäkunnan tavoin silloin, kun kansalaisoikeuksien rajoitukset ovat poissa, eikä heillä enää ole syytä toimia erillisenä tai eristäytyvänä ryhmänä.